

tam vele, ahogy a film záró epizódja megörökítette, a Lenti-hegyen, Kovács Lajos borász barátom lugasában – ez is egyik maradandó élményem.) Három könyv és a filmek – ez az írószövetségi manifesztum mindennél ékebben bizonyította: egy munkájának élő, szenvedélyes ember hagyott itt bennünket.

Többször emlegette: regényt szeretett volna írni, de a betegség megakadályozta ebben. Én ámultan forgattam az *Ezeregy nappal* címmel megjelent „pótkötetét”: mennyi jó vers, mennyi emlékezetes sor. A *Végakarát* című verse már korábban kezembe került és mélyen megérintett:

*Terítsd rám gyapjútakaródat,
hadd melegedjek búcsúzólag,
most mondom még, míg van mese,
akkor már nem lesz semmi se...*

Kedves János! Valami azért lesz. Bennünk a fájdalom és szomorúság, távozásod letaglózó élménye, és megőrizzük, amit csak lehet: befejezetlen, félbetört életművedet, színes, magával ragadó egyéniségedet. S azért eldadogjuk a tehetetlenség mondatait, hátha meghallják valahol.

Péntek Imre

CSONTOS JÁNOS

Hangya

*Karóival körbevett a kórság,
élted zsugorodó földdarab,
itt henyélsz egy lucfenyő alatt,
a fakérgen korzóznak a hangyák;*

*nincs egy testrészt, mely cserben ne hagyna,
egymás ellen vívnak vad csatát,
messze már a gőgös ifjúság,
fakérgen korzózó ürge hangya;*

*vén tenornak bicsakló a hangja,
Táncos-völgyben jól táplált lovak,
temesd el sok-nagy fájdalmadat:
szökj a kérgen, mint a vöröshangya.*

Végakarát

*Terítsd rám gyapjútakaródat,
hadd melegedjek búcsúzólag,
most mondom még, míg van mese,
akkor nem lesz már semmise;*

*úgy volna jó maradni csöppet,
harmatként szikkadt nyári földnek,
amely százfelé úgy reped,
mint a bőrön a dúlt erek;*

*aztán tűnődni csendben, hosszan,
már elmenőben, távozóban,
nézni arcod, míg szép szavak
melengetnek a pléd alatt.*